

Det store billed

KONSTADE

Jag stiger på bussen. Även om det kanske fanns några platser där bak så kollar jag inte ens bakåt i bussen. För jag vet att just ikväll kommer något att hända. Något jag inte kommer att se, men något värt att känna. De liv runt omkring, de rörliga ansikten och de omfångsrika nyanser i varje människas kroppsspråk. Ett flertals liv, så komplexa och obegripliga, som jag får äran att i ett litet ögonblick delta i. Idag står jag upp, inte bara för att finna en överblick, utan för att låta mig omfamnas av alla andra. Dom på bussen som höll händer, med den ena tjejen som såg så ledsen ut, och med killen som höll fast vid henne. Var dom kära och fulla eller utsatta? Utsatta av vadå? Efter att dom gick av stiger det nu på en yngre tjej. Jag följer henne med blicken. Hon sätter sig längst in vid fönsterplatsen på en av de två platserna, och i samma ögonblick vecklas sätet bredvid henne inåt. Sätet ser förstört ut men egentligen är det helt naturligt. Det är ju bara att veckla ut det igen. Men så fungerar inte vi. Ingen kan nu där sitta.

Mer och mer människor dräller in, trots att det snart är midnatt. Vem törs ta ett par sekunder, ställa sig lite för nära tjejen, tänka ut hur man vecklar ut sätet och sedan sätta sig där? Jag stirrar på tjejen, sen på sättet, fram och tillbaks. Hon kollar ut genom fönstret, som att hon inte förstår vad det är som håller på att hända? Jo för bredvid henne står en leende ung man. Han ser ut att vilja sätta sig bredvid henne, men det kan han inte. Ingen får sitta där. Vi alla blir stillaståendes runt henne, med ett helt sätes avstånd från henne. Hon kollar fortfarande ut genom fönstret. Ibland vänder hon blicken framåt när hon emellanåt ska byta låt. Jag försöker se vilken musik hon lyssnar på men lyckas bara notera att hon lyssnar på musik genom Spotify. Vi alla undrar, vi alla är förstummade, pratandes, men väldigt tysta, både nyfikna och dömande.

Killen i kostym, gubben med förlamade ben,
tjejerna påväg till gymnasiet. Varför kollar dom
på dom andra? Vad tänker han om honom? Vad
tänker du just nu? En byggarbetare arbetandes
på en skylt till en restaurang, med ryggen vänd
mot dig. Varför skulle du kolla på honom för?
Tycker du han var konstig? Undrar du kanske
vad han egentligen gjorde? Vad är det alla säger?
Vad är det alla känner? Jag är medveten om
mina hindrande antaganden. De fula tankar
sammanställt mot de fina. Alla är de samma. Att
iaktta dig är att uppskatta oss, inte som en
klump av enskilda människor, men som en
enastående varelse. Genom att kolla djupt in i
dig så förstår jag mig också bättre på mig själv,
således oss tillsammans. Det är just därför jag
står upp i bussen!

Jag älskar att vara nyfiken om dig. Dina ögon.
Hur du står där och bara är där, utan att veta
om mig, utan att veta något om mig. Det är
underbart. Jag stirrar sakta, följer dig med
blicken, för jag vill se den du är. Jag lyssnar på
dig, bevakande men med en ytterst öppenhet. I
denna inmuta upplever jag de fina skuggor av
nyfikenheten. Jo för all normal rörelse
struktureras av den, inte för ordningens skull,
utan för djupets skull. Det spelar inte ens någon
roll. Du kollar inte ens på mig och du kommer
aldrig behöva kolla på mig, för du vet ju inte om
mig. Men ändå är vi här.

Du sitter bredvid mig. Du öppnar upp dig. Jag ser dig i dina ögon exakt när jag ska och i denna abstraktion så visualiseras allting. Dessa mönster i detta mörker där både din skönhet och hemsighet vilar. Det som gör oss båda till så fina samt dåliga människor. Det som du just nu gömmer för mig och det som jag gömmer för dig. Låt oss omfamna det som skapade oss. Mitt avläsande, mina tankar och mitt riktade fokus. Du skrämmer för att jag kanske vet att det är just du som definierar mig? All smuts, alla kroppar, alla skrik, alla blickar, alla kärleksfulla ord, all uppskattning. Jag tänker på alla saker jag hade kunnat göra mot dig. På alla saker du hade kunnat göra mot mig. Allt förblir en sån himla komplex upplevelse. Dessa mönster bara sprutar överallt, allt i dina underbara, mörka ögon, på en enda gång.

Jag ser tillbaks i dina ögon. Jag försöker se min spegelbild genom dom. En bild jag nu saknar. En bild som är förlorad på så många olika sätt. En instabil, känslig omständighet som aldrig går att återuppleva. Rädslan att glömma det som fanns och bara komma ihåg denna nuvarande känsla av bottenlöshet. Det händer flera gånger, på olika sätt, genom olika tider, genom olika jag, och hur kommer det då sig att de alla resulterar i samma känsla? Är detta ett tecken på att jag har gått vidare eller ett tecken på att jag driver iväg från en bättre plats? Alla livets olika perioder. Jag blir till någon ny för att glömma bort den jag var.

När lugnet tar över och jag landar i mig själv.
Alla de kärleksfulla rörelser utanför som betyder
så mycket för mig. När jag står här inne och ser
ut framkommer en viss sorgsenhet som jag vant
mig vid för länge sedan. Det är samma mönster.

Från kärleken i en människa till en inre
bekymmrar. Från huvudbry och tillbaks till
beundran. Du är så fin och det är ofta som jag
tänker på dig, dina leenden, dina egna
betänkligheter, ditt förflutna och din framtid.
Allt jag sett och allt jag inte sett, men som jag
vet är där. Varför ska då i uppskattningen det
legas en sån oförståerlig skugga? Varför ska där i
mina pannrynkor och nedåtriktade blick legas en
sån lugn acceptans? De båda sidorna samspelar
på ett sätt jag inte förgräper, men som jag och
andra sidan inte kan hjälpa att förundras över.

En natt som denna så låter jag mig omfamnas av
det vi hade. Jag iakttar, alltid på håll, alltid från
en plats långt borta från dig. Jag ser på ditt
ansikte att du åldrats, att du har blivit någon
annan och kanske till och med glömt bort mig?
Letandes efter förståelse kollar jag dig i ögonen,
ditt leende och på de fina människor du nu lever
med. Jag försöker förstå vad det är som har
förändrats.

Handlar det om tiden som gått och avståndet mellan oss? Eller handlar det kanske om att det är väldigt fint att vara en liten del i någon annans liv? Handlar det om att förstå mig själv?

Eller handlar det om att förstå oss ihop?

Handlar det om ett saknande av att få skratta tillsammans igen? Eller handlar det kanske om att jag först nu troligen uppskattar att jag fått skratta med dig? Handlar det om nostalgi? Eller

handlar det kanske om att jag fått vara en temporär del av ditt liv?

Jag minns dig fortfarande och i dessa stunder kommer jag närmare dig. Du blir alltmer varmare för mig samtidigt som du blir en mindre del av mitt liv. Kopplingen mellan dig och mig kanske är helt oberoende av tiden och rymdens eviga gång? Kanske beror den på något ingen av oss egentligen kan tänka på eller se?